

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 02.05.2000, sp. zn. 18 Co 18/2000, ECLI:CZ:KSHK:2000:18.CO.18.2000.1

Číslo: 59/2001

Právní věta:

Kupní smlouva, kterou prodávající porušil zákaz převodu věci (nemovitosti) uložený mu vykonatelným předběžným opatřením ve smyslu § 76 odst. 1 písm. e) o. s. ř., je pro rozpor se zákonem absolutně neplatná.

Soud: Krajský soud v Hradci Králové

Datum rozhodnutí: 02.08.1999

Spisová značka: 18 Co 18/2000

Číslo rozhodnutí: 59

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Předběžné opatření

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Rozsudek O k r e s n í h o s o u d u ve Svitavách ze dne 25. 3. 1999, jímž bylo určeno, že první žalovaná je vlastnící nemovitostí uvedených v jeho výroku, a rozhodnuto o nákladech řízení, napadají včas podaným odvoláním žalovaní. Navrhují jeho zrušení a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení; druhý žalovaný při jednání odvolacího soudu změnil tento návrh tak, že žádal napadený rozsudek změnit a žalobu zamítnout.

V důvodech svého opravného prostředku odvolatelé namítají, že soud prvního stupně neprovedl dokazování spisy Krajského soudu v Praze, jež se týkají konkursu, prohlášeného na L. K. a zejména pak spisy o dovolání, které bylo podáno do rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové.

Žalobci navrhli napadený rozsudek z jeho správných důvodů potvrdit.

K r a j s k ý s o u d v Hradci Králové doplnil dokazování, provedené soudem prvního stupně, sdělením obsahu rozsudku Nejvyššího soudu, č. j. [2 Cdon 1703/96](#)-80 z 27. 5. 1999, a po přezkoumání napadeného rozhodnutí rozsudek soudu prvního stupně potvrdil.

Z odůvodnění:

Dovolání žalované J. K. proti výroku rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové z 11. 6. 1996, jímž byla určena neúčinnost dohody o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví manželů, uzavřené dne 29. 7. 1994 mezi první žalovanou a jejím manželem L. K., v části, jež se týkala tam označených nemovitostí, bylo označeným rozsudkem Nejvyššího soudu zamítnuto. Pro úplnost je třeba ovšem uvést, že výsledek tohoto dovolacího řízení neměl na projednávanou věc vliv. V ní šlo o to, zda kupní smlouva, uzavřená mezi první žalovanou jako prodávající a druhým žalovaným a třetí žalovanou jako kupujícími, jejímž obsahem byl převod nemovitostí označených ve výroku napadeného rozhodnutí na kupující, je či není platná.

Soud prvního stupně zřejmě dospěl k závěru, že žalobci mají na požadovaném určení naléhavý právní zájem (§ 80 písm. c/ o. s. ř.). I když to v důvodech svého rozhodnutí výslovně neuvádí, vyplývá to již z výroku jeho rozsudku – kdyby totiž k tomuto úsudku nedospěl, musel by žalobu zamítnout. K odůvodnění, že „jedině takovým rozsudkem je možno dosáhnout změny v katastru nemovitostí“, dlužno ovšem dodat, že tento účinek sám o sobě právní zájem žalobců na požadovaném určení odůvodnit nemůže; to proto ne, že bez zřetele k dalším důsledkům, jež vydaný výrok pro žalobce má, by žalobci podmínku naléhavého právního zájmu na požadovaném určení ještě splňovat nemohli. Bez těchto dalších důsledků by pro jejich právní postavení bylo nerozhodné, zda je vlastníci ve výroku uvedených nemovitostí první žalovaná, nebo zda jimi jsou druhý žalovaný a třetí žalovaná. Naléhavý právní zájem jako předpoklad úspěšnosti žaloby, již soud prvního stupně vyhověl, však vyplývá v daném případě ze skutečnosti, že žalobci vedou proti první žalované řízení o výkon rozhodnutí prodejem nemovitostí, jež první žalovaná napadenou smlouvou prodala druhému žalovanému a třetí žalované (usnesení Okresního soudu ve Svitavách z 25. 9. 1996). Aby mohli dosáhnout v tomto řízení úspěchu, je nezbytné, aby bylo určeno, že nemovitosti, jejichž prodejem se výkon rozhodnutí vede, jsou ve vlastnictví dlužníka, tj. první žalované. Krajský soud má z uvedených důvodů právní zájem žalobců na požadovaném určení za prokázaný.

Pokud pak jde o skutková zjištění, na jejichž základě dospěl soud prvního stupně ke svému rozhodnutí, odvolací soud na ně odkazuje jako na správná. Je tedy správný poznatek soudu prvního stupně, že první žalovaná uzavřela kupní smlouvu o převodu nemovitostí v době, kdy jí bylo doručeno předběžné opatření z 26. 5. 1995, jímž jí to bylo zakázáno. Toto rozhodnutí soudu jí bylo doručeno 1. 6. 1995 (č. l. 28) a smlouvu o převodu uzavřela dne 16. 5. 1996; učinila tak přesto, že ještě před tímto datem (dne 16. 4. 1996 – viz č. l. 29) bylo doručeno jejímu zástupci usnesení krajského soudu, jímž bylo nařízené předběžné opatření potvrzeno (jen pro úplnost se dodává, že rozhodnutí soudu prvního stupně bylo ale vykonatelné – a tedy vyslovený zákaz účinný – již dnem doručení, jak správně uvádí v odůvodnění svého rozhodnutí soud prvního stupně – srov. § 171 odst. 2 o. s. ř.).

Soud prvního stupně dovodil, že za těchto okolností je třeba kupní smlouvu považovat ve smyslu ustanovení § 39 obč. zák. za neplatnou, neboť svým obsahem i účelem odporuje zákonu a přičí se dobrým mravům. Tento závěr – pro rozhodnutí ve věci samé určující – sice blíže neodůvodnil (tj. neuvedl, jakému ustanovení zákona smlouva odporuje, resp. proč konkrétně se přičí dobrým mravům), odvolací soud však nicméně považuje úsudek prvostupňového soudu o neplatnosti uzavřené smlouvy za správný.

Tím, že bylo první žalované vykonatelným rozhodnutím soudu zakázáno nemovitosti převést, bylo její vlastnické právo oslabeno o jednu jeho složku, a sice o oprávnění věcí nakládat, tj. disponovat s ní. Za této situace mohla sice předmět svého vlastnictví držet, užívat, požívat jeho plody a užitky, avšak nemohla ho zcizit (§ 123 obč. zák.). A učinila-li tak, je třeba její právní úkon považovat za neplatný proto, že k tomu nebyla oprávněna.

Z uvedených důvodů pokládá odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně za věcně správné a proto je potvrdil (§ 219 o. s. ř.).